

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/256/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5411203658
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5411203658.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobkyne: D. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. XXXX/XX, XXX XX O. H., zastúpenej JUDr. Miroslavou Bobíkovou, advokátkou, so sídlom E. J. XX, XXX XX O. H., proti žalovanému: I. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom X. XXXX/X, XXX XX O. H., zastúpenému Mgr. Martinom Alušicom, advokátom, so sídlom S. X/A, XXX XX V., o zaplatenie sumy 15.435,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/119/2011-394 zo dňa 10. júla 2017, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobkyne proti výroku I. rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/119/2011-394 zo dňa 10. júla 2017 o d m i e t a .

Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/119/2011-394 zo dňa 10. júla 2017 vo výrokoch I. a II. p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 7C/119/2011-394 zo dňa 10. júla 2017 vo výroku III. o trovách konania tak, že žalovaný m á voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 67,34 %.

Žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.520,00 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má právo na ich náhradu voči žalobkyni vo výške 84 % (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 21.09.2011, sa žalobkyňa domáhala, aby súd vydal rozsudok, v ktorom určí povinnosť žalovanému zaplatiť jej polovicu preukázanej sumy nájomného mesačne od 01.09.2008 až do doby právoplatného vyporiadania podielového vlastníctva k nehnuteľnostiam - domu s príslušenstvom vedenom pod súp. č. XXX stojacemu na parc. č. 106/2, k parcelám č. 106/2 o výmere 595 m² - zastavané plochy a nádvoria a č. 106/4 o výmere 92 m², vedené na LV č. XXXX, Správa katastra Dolný Kubín, pre k.ú. S. G.. Podielové vlastníctvo D. U., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, prechodne bytom O. H., Q. XXXX/XX a I. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. H., A. N. XXX/X, k nehnuteľnostiam - domu s príslušenstvom vedenom pod súp. č. XXX stojacemu na parc. č. 106/2, - parcelám č. 106/2 o výmere 595 m² - zastavané plochy a nádvoria a č. 106/4 o výmere 92 m², vedené na LV č. XXXX, Správa katastra Dolný Kubín, pre k.ú. S. G., sa zrušuje. Dom s príslušenstvom vedený pod súp. č. XXX stojaci na parc. č. 106/2 a parcely č. 106/2 o výmere 595m² - zastavané plochy a nádvoria a č. 106/4 o výmere 92 m², vedené v LV č. XXXX, Správa katastra Dolný Kubín, k.ú. S. G. sa prikazuje do výlučného vlastníctva žalovaného a žalovaný je povinný na náhradu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne zaplatiť sumu 1. 550 000,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť žalobkyni trovy konania.

3. V odôvodnení žaloby uviedla, že žalobkyňa a žalovaný sú podielovými spoluvlastníkmi, každý s výškou spoluvlastníckeho podielu 1 domu s príslušenstvom vedenom pod súp. č. XXX stojaceho na parc. č. 106/2, parcely č. 106/2 o výmere 595 m² - zastavané plochy a nádvoria a parcely č. 106/4 o výmere 92 m². Ich podielové vlastníctvo k označeným nehnuteľnostiam vzniklo právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C 256/00-99 zo dňa 03.05.2001, ktorým bolo manželstvo žalobkyne a žalovaného rozvedené. Sporné nehnuteľnosti nie je možné reálne rozdeliť. Žalovaný podľa svojho vyjadrenia ich chce aj naďalej užívať. Žalovaný ignoroval opakované návrhy žalobkyne o mimosúdne vyriešenie sporu. Žalovaný ešte počas trvania manželstva používal predmetnú nehnuteľnosť (dom) na podnikanie bez súhlasu žalobkyne. Hore uvedené nehnuteľnosti užíva žalovaný aj po rozvedení manželstva a vzniku podielového spoluvlastníctva strán sporu k nim v celosti na bývanie a podnikanie napriek tomu, že na to nemá súhlas žalobkyne. Návrhy žalobkyne na uzavretie nájomnej zmluvy žalovaný zámerne ignoruje. Tým dochádza na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu. Na základe návrhu žalobkyne na vyporiadanie nehnuteľného majetku doručeného opakovane žalovanému v roku 2006, žalovaný odmietol vyporiadať spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam. Zároveň však žalobkyňu bránil a aj naďalej bráni fyzickému prístupu do nehnuteľnosti. Jeho násilné konanie bolo dôvodom privolaní hliadky polície. V uvedenom návrhu žalobkyňa navrhla žalovanému sumu, ktorá bola stanovená na základe znaleckého posudku vypracovaného súdnym znalcom Ing. Jiřinou Kubačkovou. Súdnym znalec stanovil všeobecnú hodnotu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne na sumu 1. 550 000,- Sk.

4. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu doručenom súdu dňa 16.01.2012 uviedol, že žalobkyňa k návrhu nedoložila relevantné - žiadne dôkazy, jej tvrdenia sú neúplné a účelovo zavádzajúce. Súhlasil len s návrhom na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Vyjadril však nesúhlas s druhým nárokom uplatneným žalobou, pretože ho považuje neopodstatnený a zavádzajúci a žiadal žalobu v tejto časti zamietnuť v plnom rozsahu, prípadne vylúčiť ju na samostatné konanie. Uviedol, že návrhy na uzavretie nájomnej zmluvy zo strany žalobkyne neignoruje. Žalobkyňa mu nepredložila žiadny návrh nájomnej zmluvy. Vyjadrenia žalobkyne o užívaní nehnuteľnosti žalovaným sa nezakladajú na pravde. Žalovaný sa v predmetnej nehnuteľnosti zdržiava iba sporadicky počas víkendov. Prevažnú časť roka sa pracovne zdržiava v Bratislave. K žiadnym návrhom o mimosúdne vyporiadanie za obdobie posledných piatich rokov nedošlo. V tomto smere išla iniciatíva zo strany žalovaného, ktorý sa snažil so žalobkyňou dohodnúť prostredníctvom mediácie a tiež mal záujem na predaji predmetných nehnuteľností, či na ich odkúpení na základe zmluvy. K žiadnej dohode medzi stranami sporu však nedošlo, najmä z dôvodov na strane žalobkyne. Výška náhrady za spoluvlastnícky podiel, ktorú požaduje žalobkyňa vyplatiť vo výške 1.550 000,- Sk (51.450,57 eur) je podľa názoru žalovaného vysoká a neobjektívna s prihliadnutím na súčasnú hodnotu predmetných nehnuteľností. Pre výpočet tejto náhrady slúži žalobkyňu znalecký posudok z roku 2006, ktorý je starý a v tom období bol účelovo nadhodnotený i napriek tomu, že ceny nehnuteľností boli so súčasnými cenami na trhu s nehnuteľnosťami oveľa vyššie. V súčasnej dobe predmetné nehnuteľnosti nie je možné predat' na trhu za požadovanú cenu, ktorá je stanovená v znaleckom posudku z roku 2006.

5. Žalobkyňa prostredníctvom právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 21.06.2012 navrhla zmenu petitu žalobného návrhu a to tak, že:

I. Podielové spoluvlastníctvo žalobkyne a žalovaného k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX pre obec O. H. a k.ú. S. G.: ako stavba - rodinný dom so súp. č. XXX, postavený na parc. registra KN-C č. 106/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 595 m², pozemok, parcela registra KN-C parc. č. 106/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 595 m², pozemok, parcela registra KN-C parc. č. 106/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 92 m² sa zrušuje.

II. Nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre obec O. H. a k.ú. S. G. ako: ako stavba - rodinný dom so súp. č. XXX, postavený na parc. registra KN-C č. 106/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 595 m², pozemok, parcela registra KN-C parc. č. 106/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 595 m², pozemok, parcela registra KN-C parc. č. 106/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 92 m² sa prikazujú do výlučného vlastníctva žalovaného.

III. Odporca je povinný na vyrovnanie podielu zo zrušeného podielového spoluvlastníctva zaplatiť žalobkyňu sumu 51.450,57 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke sumu 15.435,18 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy odo dňa 22.06.2012 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania a trovy právneho zastúpenia tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení rozsudku.

Tento procesný návrh žalobkyňa odôvodnila tým, že zaplataenie sumy 15.435,18 eur si žalobkyňa uplatňuje titulom náhrady vo forme peňažného ekvivalentu plnenia za to, že jej _____ zo strany žalovaného prakticky od rozvodu manželstva nebolo umožnené užívanie spoločnej veci v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu vo výške 1. Jej nárok vyplýva z právneho vzťahu spoluvlastníctva upraveného v ust. § 136, § 137, §123 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa domáha priznania tohto nároku za obdobie troch rokov späťne pred podaním návrhu na pripustenie zmeny petítu, t.j. od 21.06.2009 z dôvodu rešpektovania všeobecnej premlčacej doby. Nárok je vyčíslený na sumu 5.145,06 eur ročne, vychádzajú z priemernej ceny nájomov obdobných nehnuteľností v rozhodnom čase a mieste, ktoré sa pohybujú na úrovni 10% z trhovej ceny nehnuteľnosti ročne. V znaleckom posudku Ing. Jiřiny Kubačkovéj č. 45/2006 bola trhová cena určená vo výške 102.901,14 eur za celú nehnuteľnosť, teda finančný ekvivalent je 10.290,11 eur ročne a v prospech žalobkyne ako spoluvlastníčky o veľkosti podielu 1 potom pripadá ročne suma 5.145,06 eur, a teda za obdobie troch rokov späťne suma 3 x 5.145,06 eur = 15.435,18 eur.

6. Okresný súd uznesením zo dňa 27.07.2012 uvedenú zmenu petítu žaloby pripustil.

7. Uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 4K 3/2013-26 zo dňa 20.02.2013 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka - žalobkyne a ustanovil jej správcu Mgr. Radovana Birku.

8. Správca k.p. úpadcu: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N. XXX/X, O. H. Mgr. Radovan Birka svojím podaním doručeným súdu dňa 15.07.2015 zaslal čiastočné späťvzatie žaloby (§ 96 ods. 1 O.s.p.), ktoré odôvodnil tým, že vzhľadom k tomu, že majetok úpadcu, ktorý patril do konkurznej podstaty a to: spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1 na nehnuteľnostiach zapísaných Okresným úradom Dolný Kubín, katastrálnym odborom na LV č. XXXX, ktoré sa nachádzajú v okrese O. H. obec O. H., k.ú. S. G. a to: a/ pozemok - parcela registra "C" - KN, č. 106/2 - zastavané plochy a nádvorí, o výmere 595 m², v spoluvlastníckom podiele 1, b/ pozemok - parcela registra "C" - KN č. 106/4 - zastavané plochy a nádvorí, o výmere 92 m², v spoluvlastníckom podiele 1, c/ stavba - rodinný dom súp. č. XXX postavený na parcele registra "C" - KN, č. 106/2 v spoluvlastníckom podiele 1, bol speňažený, pričom kupujúcim je podielový spoluvlastník, týkajúce sa časti zrušenia _____ a vyporiadania podielového spoluvlastníctva a žiadal súd, aby konanie v tejto časti zastavil. Právny zástupca žalovaného zaslal súdu dňa 15.07.2015 súhlas s predmetným dispozitívnym úkonom.

9. V dôsledku toho Okresný súd Dolný Kubín uznesením č.k. 7C/119/2011-175 zo dňa 23.07.2015 konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k vyššie označeným nehnuteľnostiam zastavil.

10. Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 4K 3/2013 zo dňa 21.01.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.02.2016 bol zrušený konkurz na majetok úpadcu: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N. XXX/X, O. H. - S. G., po splnení konečného rozvrhu výťažku.

11. Prvoinštančný súd citoval ust. § 123, § 137, § 139 ods. 2, § 148 ods. 1 a § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka a poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej rozhodol a ktorá bola prehľadne sumarizovaná v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/131/2016 zo dňa 28. 09. 2016. Z jeho obsahu vyplýva, že „k právnomu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca uplatnil žalobou voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci/vecí vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem prípadu, ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by tomu, že spoluvlastník, ktorý vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, nie je schopný takto spotrebované plnenie v podobe výkonu práva vrátiť, musí poskytnúť peňažnú náhradu, a to

ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vydané. Peňažnú náhradu (ekonomickú proti hodnotu užívania) nemusí vydávať len vtedy, ak preukáže existenciu zmluvy o bezodplatnom užívaní spoločnej nehnuteľnosti. Pokiaľ jeden z spoluvlastníkov umožní nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu užívanie spoločnej veci tretej osobe, nie je legitimovaný druhý opomenutý spoluvlastník požadovať po tretej osobe vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré jej užívaním predmetu spoluvlastníctva vzniklo. Tento opomenutý spoluvlastník môže žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia len od druhého spoluvlastníka, a to v rozsahu, v ktorom svoj spoluvlastnícky podiel nadužíval. Uvedený právny záver sa uplatní aj vtedy, pokiaľ jeden z spoluvlastníkov síce tretej osobe spoločnú vec nedal do nájmu, avšak súhlasil s tým, aby ju táto fakticky užívala, a to nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu (k tomu pozri s poukazom na relevantnú právnu úpravu SR a ČR napr. rozsudky NS ČR sp. zn. 25 Cdo2626/99 zo dňa 22.02.2001, sp. zn. 33 Odo 542/2002 zo dňa 24.10.2002, sp. zn. 22Cdo 2624/2003 zo dňa 28.04.2004, 33 Odo 778/2005 zo dňa 24.01.2007 a sp. zn. 33 Odo 103/2006 zo dňa 27.03.2008). Z hľadiska právnej kvalifikácie žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie sumy 1.087,20 Eur je tak možné s odkazom na vyššie uvedenú judikatúru (s ktorej obsahom z hľadiska právneho posúdenia veci sa odvolací súd plne stotožnil) uzavrieť, že žalobca si uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré žalovaná získala v období od 15.11.2012 do 15.11.2014 s užívaním celej spoločnej veci - predmetného rodinného domu a príslušných pozemkov nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, t.j. a v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu bez právneho dôvodu, keďže z dôvodu absencie akejkoľvek dohody podľa ust. § 139 ods. 2 vety prvej Občianskeho zákonníka medzi stranami sporu nebola žalovaná v zmysle ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnená užívať spoločnú vec aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu. S poukazom na uvedenú právnu kvalifikáciu žalobcom uplatneného nároku tak odvolací súd považuje za nedôvodnú obranu žalovanej prezentovanú v prvoinštančnom konaní spočívajúcu v tom, že na jej strane nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, pokiaľ užívala spoločnú vec v celom rozsahu, teda medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívacom oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Pri posudzovaní rozsahu užívania spoločnej veci však nemusí byť rozhodujúca len veľkosť užíwanej časti veci (výmera časti pozemku), ale rozhodujúca môže byť úžitková (hospodárska) hodnota užíwanej veci, ak je táto hodnota, vzhľadom na konkrétne okolnosti, u jednotlivých častí vecí, rozdielna (z rozsudku NS SR sp. zn. 6 Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010). Plnenie bez právneho dôvodu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ktorej dôsledkom je povinnosť vydať všetko, čo bolo plnením pri absencii právneho titulu nadobudnuté. Problémy s vydaním predmetu bezdôvodného obohatenia spravidla nenastávajú v prípadoch, keď plnenie bolo poskytnuté vo veciach či peniazoch, pretože spôsob a rozsah plnenia, ktoré má byť vydané, je zrejmý. Iná je situácia tam, kde plnenie má charakter nehmotný, takže ich nemožno vydať. Ustanovenie § 458 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka výslovne upravuje, že vtedy sa poskytuje peňažná náhrada, ktorá musí zodpovedať peňažnému oceneniu získaného obohatenia. V prípade, že spoluvlastník neužíva (nemôže užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu bez toho, že by medzi ním a druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) bola uzavretá nájomná či iná zmluva, spočíva obohatenie druhého spoluvlastníka (ostatných spoluvlastníkov) v užívaní väčšieho rozsahu predmetu vlastníctva (ako ktorý zodpovedá jeho spoluvlastníckemu podielu) bez platenia úhrady za užívanie tohto podielu. Vzhľadom na to, že spoluvlastník, ktorý takto vec užíva nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, nie je schopný takto spotrebované plnenie v podobe výkonu práva nájmu vrátiť, musí poskytnúť peňažnú náhradu ako ekonomickú protihodnotu toho, čo nemôže byť vydané (z rozsudku NS ČR sp. zn. 33 Odo 778/2005 zo dňa 24.01.2007). Uvedené rozhodnutie je aplikovateľné aj v prejednávanej veci, vzhľadom na rovnakú relevantnú právnu úpravu SR a ČR v rozhodnom období. Vzhľadom aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu, keďže spoluvlastnícky podiel sa v zmysle Občianskeho zákonníka nechápe ako určitá reálne určená časť spoločnej veci a vyjadrenie podielu neznamena, že by bol spoluvlastník výlučným vlastníkom určitej hmotnej časti spoločnej veci, z čoho vyplýva, že nemôže užívať nehnuteľnosť v časti zodpovedajúcej podielu žalobcu, čo nie je možné ani reálne uskutočniť a vo svojich právach je tak obmedzený tým, že rovnaké obmedzené práva môže využívať i žalobca, ak sa rozhodne nehnuteľnosťou s ňou spoločne užívať, pričom nakoľko tak žalobca neurobil, nevzniká mu žiaden nárok na vydanie majetkového prospechu. V tomto kontexte odvolací súd upriamuje pozornosť na tú časť rozhodnutia NS SR (rozsudok sp. zn. 6 Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010), v zmysle ktorej dôvod, pre ktorý dotknutý spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Z obsahu spisového

materiálu vyplýva, že zo strany žalovanej došlo v období od 15.11.2012 do 15.11.2014 k užívaniu spoločných nehnuteľností - predmetného rodinného domu a pozemkov v rozsahu tvrdenom žalobcom, t.j. v celom rozsahu, teda aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobcu. V konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobca v danom období vôbec spoločné nehnuteľnosti neužíval. Rovnako medzi stranami nebolo sporné, že v tomto období obývala spoločné nehnuteľnosti žalovaná spolu s tromi deťmi, ktoré sú zároveň aj deťmi žalobcu.“

12. Na základe vykonaného dokazovania potom okresný súd v prejednávanej veci ustálil skutkový stav tak, že v konaní boli nesporné a preukázané skutkové tvrdenia oboch strán o tom, že žalobkyňa a žalovaný boli v spornom období podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností opísaných v žalobe, každý v podiele 1, a to s poukazom na § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka až do predaja podielu patriaceho žalobkyni v konkurze. Žalobkyňa a žalovaný boli rozvedení rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/256/2000 zo dňa 03.05.2001, ktorý v časti o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 03.07.2001. Zo spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/24/2004 súd zistil, že návrh na vyporiadanie BSM bol podaný I. U. dňa 05.02.2004, ktorý bol zobrať späť a konanie zastavené vzhľadom na uplynutie trojročnej lehoty na vyporiadanie zrušeného BSM. Z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 7C/255/2000 zo dňa 13.06.2000, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.06.2000 vyplýva, že označeným rozhodnutím bolo zrušené BSM strán D. U. a I. U. za trvania manželstva. Zároveň zo spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/61/2007 vyplýva, že rozsudkom zo dňa 22.09.2008 bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyni sumu 84.200,- Sk do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V uvedenom konaní sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata sumy 9.000,- Sk mesačne od 01.04.2004 až do právoplatného vyporiadania ich podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavuje polovičné nájomné, ktoré je bežné v podobnej lokalite ako stojí ich rodinný dom. V danom prípade súd vychádzal predovšetkým z výpovede svedkyne S. H., z ktorej vyplynula výška ceny mesačného nájmu rodinného domu strán sporu v rozmedzí od 3.000,- Sk do 4.500,- Sk mesačne a dospel k výške mesačného nájmu za užívanie rodinného domu účastníkov v čiastke 4.000,- Sk mesačne, z čoho potom polovica, ktorú by mal uhradiť žalovaný predstavuje sumu 2 000,- Sk mesačne. Z výsluchu svedkyne H. v tomto konaní vyplýva, že pri svojom stanovisku k výške ceny mesačného nájmu vychádzala z toho, že rodinný dom nie je úplne dokončený, je značne zavlhnutý a z jeho zadnej strany je aj čiastočne plesnivý, nie je dokončená úprava okolia rodinného domu, podkrovie rodinného domu ako aj pivnice. Svedkyňa tiež poukázala na skutočnosť, že o prenájom rodinných domov v O. H. nie je veľký záujem a zároveň chýba aj ich ponuka. Rodinné domy si prenajímajú skôr firmy a ich manažéri, v ktorých prípadoch sa však vyžaduje vyšší štandard, ktorý predmetný rodinný dom nemá. Zároveň listinnými dokladmi (č.l. 270 a nasl.) mal konajúci súd preukázané, že žalovaný od 14.01.2000 prevádzkoval v predmetnom dome živnosť, ktorá mu bola pozastavená na obdobie od 01.01.2013 do 31.12.2015. Od 01.07.2011 žalovaný uzatvoril zmluvu, na základe ktorej servisnú činnosť elektrospotrebičov za neho robil zmluvný servis K. H.. Zároveň žalovaný pracovnými zmluvami preukázal, že od 02.05.2011 bol zamestnaný v spoločnosti FAST PLUS s.r.o. Bratislava a od 01.04.2014 v spoločnosti JUNGHEINRICH s.r.o. Senec. Medzi stranami tiež nebolo sporné, že medzi nimi po nadobudnutí nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva nedošlo k žiadnej dohode ohľadne užívania domu. Zároveň z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa bývala spoločne s dcérou v inom byte a to aj v rozhodnom období. Zároveň je nesporné z celého vykonaného dokazovania, ktorú skutočnosť nespochybňujú ani strany sporu, že vzťahy medzi nimi boli veľmi konfliktné. Dôkazom toho sú aj iné vykonané dôkazy, či už oznámenia na polícii alebo trestné spisy Okresného súdu Dolný Kubín. Okrem už spomínaného prevádzkovania živnosti žalovaným z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti užíval on, hoci je zrejmé, že ku koncu obdobia po jeho nástupe do práce mimo O. H., to bolo prakticky len cez víkendy, prípadne býval u svojej vtedajšej priateľky. Nespornou je však skutočnosť, že žalovaný mal kľúče od domu a na spornú nehnuteľnosť mu dohliadali príbuzní (otec a krstná mama) bývajúci v bezprostrednej blízkosti. Napokon aj stranami popísaný konflikt s vŕtaním zámky preukazuje skutočnosť, že žalobkyňa sama bezprostredne a bez dozoru nehnuteľnosti nemohla užívať.

13. S prihliadnutím na obsah vykonaného dokazovania a vyššie uvedené zákonné ustanovenia i ustálenú rozhodovaciu prax je zrejmé, že žaloba je oprávnená čo do dôvodu. Žalovaný užíval sporný rodinný dom, v ktorom navyše prevádzkoval aj živnosť - opravu elektrospotrebičov. Je pritom bezvýznamné, že táto živnosť bola prevádzkovaná v minimálnej miere ziskovosti a že žalovaný sa musel neskôr zamestnať a živnosť prerušiť. Medzi spoluvlastníkmi (žalobkyňou a žalovaným) nebola

uzavretá dohoda o rozdelení užívania spoločnej nehnuteľnosti, resp. úprave užívania k nej. Zároveň bolo v konaní preukázané užívanie väčšieho rozsahu predmetu vlastníctva, ako je ten, ktorý zodpovedá spoluvlastníckemu podielu žalovaného bez toho, aby žalobkyni platil úhradu za užívanie tohto podielu. Rodinný dom vzhľadom na svoju dispozíciu a prevádzkovanie živnosti sa prakticky nedal užívať tak, aby žalovaný užíval len časť veci neprevyšujúci jeho spoluvlastnícky podiel. Navyiac s prihliadnutím na konfliktný vzťah žalobkyne a žalovaného i nemožnosť uzavretia dohody o užívaní je v zásade aj bezvýznamný dôvod, pre ktorý žalobkyňa dom v žalovanom období neužívala.

14. Pokiaľ ide o výšku peňažnej náhrady, ktorú je povinný žalovaný žalobkyni poskytnúť, súd prvej inštancie pri jej určení vychádzal zo skutočnosti, že v minulosti už o obdobnom nároku Okresný súd Dolný Kubín v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/61/2007 rozhodoval a za obdobie od 29.03.2005 do 22.09.2008 určil jeho výšku na sumu 2.000,- Sk mesačne (66,38 eur). Aj v tomto (aktuálnom) konaní súd považoval za relevantné vyjadrenie svedkyne H., ktorá dom skutočne videla (na rozdiel od iných potvrdení o výške prípadného nájmu) a ňou uvádzané skutočnosti, napr. o zavlhnutí domu korešpondujú aj so zisteniami v znaleckých posudkoch (pozri napr. znalecký posudok č. 11/2003 Ing. Vladimíra Vajzera), kde je zrejmé, že časom bez primeranej údržby vzhľadom na vzťah a konflikty strán mohli byť tieto vady domu len znateľnejšie a znižovať prípadnú možnosť jeho výhodného prenájmu. Zároveň svedkyňa aj v tomto konaní poukázala na skutočnosť, že v roku 2009 v O. H. prakticky nebola ani ponuka, ale ani nejaký dopyt po prenájme rodinných domov. Uviedla tiež, že v danom prípade mala byť suma nájomného za dom o niečo vyššia ako za prenájom bytu, keď pri 3-izbových bytoch bola suma mesačného nájmu bez energií okolo 100,00 eur mesačne. Berúc do úvahy tieto skutočnosti a predchádzajúce právoplatné súdne rozhodnutie, ohľadom obdobného nároku, ktoré strany akceptovali, mal konajúci súd i v prejednávanej veci zato, že suma 140,00 eur mesačne je primeraná. Táto suma je vyššia ako nájom 3-izbového bytu v danej lokalite a čase, ktoré sú navyiac zvyčajne dostupnejšie ako okrajová štvrť, v ktorej sa nachádza predmetný rodinný dom, ktorý bol nedokončený, čiastočne zavlhnutý s neupraveným okolím, pri nízkom dopyte po prenájme rodinných domov. Suma 70,00 eur mesačne predstavujúca potom náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne vo výške 1 sa javí potom ako primeraná. Za tri roky t.j. 36 mesiacov x 70,00 eur, predstavuje potom suma, ktorú priznal súd žalobkyni sumu 2.520,00 eur. Z uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (žalovanej istiny) zamietol. Zároveň konajúci súd zamietol žalobu v časti žiadanej úroku z omeškania, s odôvodnením, že výška žiadanej sumy bola výsledkom úvahy súdu a preto do právoplatného rozhodnutia súdu nemohlo u žalovaného ísť o omeškanie.

15. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 257 CSP a konštatoval, že žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalobkyni podľa pomeru jeho úspechu vo veci, čo predstavuje 84 %.

16. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to proti jeho výroku I., ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd v napadnutej časti žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

17. Namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Okrem toho, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľa v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by bol užíval dom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Naopak, zo svedeckých výpovedí synov strán sporu, najmä O. U., je možné domnievať sa, že žalovaný neužíval nehnuteľnosti nad svoj spoluvlastnícky podiel. Akcentoval, že cieľom konania žalobkyne nebola ochrana jej práv, ale vznik nových sporov, ktorú skutočnosť niekoľkokrát v priebehu tohto konania konštatoval aj konajúci súd. Pokiaľ aj žalobkyňa vyvrtala zámky na vchodových dverách, v konaní nebolo preukázané, že tak učinila z dôvodu, že by do domu nemala prístup. Naopak, jej konanie vyvoláva dojem, že tak urobila len z dôvodu následného zápisu na políciu, aby neskôr mohla tvrdiť, že zámky musela vyvrtáť. Tomu nasvedčuje aj výpoveď syna O.. Žalobkyňa napokon túto zápisnicu predložila do spisu. Syn strán sporu O. vo svojej výpovedi jednoznačne potvrdil, že žalobkyňa mohla nehnuteľnosť užívať, ako aj to, že žalovaný so synmi viac ako polovicu nehnuteľnosti neužíval. V danom prípade sa jedná o jediný relevantný dôkaz týkajúci sa užívania domu v spornom období. V neposlednom rade žalovaný tiež preukázal, že aj písomne vyzýval žalobkyňu, aby nehnuteľnosti užívala. Žalobkyňa v priebehu tohto konania nedokázala, ani sa nepokúsila tvrdiť, že by akýmkoľvek spôsobom reagovala na tieto výzvy žalovaného, a že by sa pokúšala s ním dohodnúť. Aj túto skutočnosť potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi O. U.. Okrem toho okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec neuviedol, akého obdobia sa týka náhrada za údajné užívanie žalovaným

nehnutelnosti nad jeho spoluvlastnícky podiel. Na základe toho odvolateľ namietal jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Žalovanému totiž nie je zrejmé, či sa jedná o obdobie uvedené v bode 30. odôvodnenia v prvom riadku na strane 16. napadnutého rozsudku, alebo je to termín z iného rozsudku. V žalobe podanej dňa 23.09.2011 žalobkyňa žiadala zaplatiť „polovicu preukázaného nájomného“. Jedná sa však o úplne niečo iné ako náhradu, ktorú začala žiadať od žalovaného v zmene žaloby podanej na súd dňa 21.06.2012. Nájomné za užívanie predmetných nehnuteľností nebolo inkasované. Ak by odvolací súd neuznal za relevantnú námietku premlčania opätovne vznesenú žalovaným i v odvolaní, obdobie, za ktoré môže žalobkyňa žiadať náhradu, je obdobie končiace dňom 21.06.2012, kedy podala zmenu žaloby a začínajúce 21.06.2010, resp. 21.06.2009. Od 02.05.2011 však žalovaný býval v G.. Nemohol teda nehnuteľnosť vôbec užívať. Pri úvahe ohľadne toho ako spoluvlastník užíva nehnuteľnosť, je totiž potrebné vziať nielen priestor, ktorý užíva, ale aj čas. Teoreticky sa vlastníci môžu dohodnúť, že každý z nich bude užívať nehnuteľnosť časť mesiaca. Naviac, aj počas niektorých víkendov bol žalovaný u svojej priateľky. Všetky tieto okolnosti však konajúci súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil. Žalovaný popieral, že by v nehnuteľnosti prevádzkoval živnosť. Nie je preto zrejmé na základe čoho súd považoval tento záver za preukázaný. V tomto smere nebol v konaní vykonaný žiaden dôkaz. Navyše, aj podľa zmluvy predloženej súdu, od 01.06.2011 prevádzkoval za neho živnosť niekto iný. Žalovaný tiež prezentoval názor, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno týkajúce sa obvyklej výšky úhrady za prípadné užívanie nehnuteľnosti. Súd teda nemal na základe čoho rozhodnúť. Potvrdenia obsiahnuté v pripojených spisoch sa netýkajú predmetného obdobia a naviac tieto nespĺňajú požiadavky uvedené v § 196 ods. 3 CSP. Už len táto skutočnosť je dôvod, prečo žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspechu žalobkyne ako podielovej spoluvlastníčky v konaní je preukázanie, že žalovaný ako druhý podielový spoluvlastník užíval predmetnú nehnuteľnosť nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu, a tým sa tak nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu podieľal na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere ako mu prináleží. Žalobkyňa však neunesla v spore dôkazné bremeno a nepreukázala, že žalovaný spornú nehnuteľnosť využíval takým spôsobom, že by žalobkyni vznikol nárok na náhradu za dané užívanie, t. j. nepreukázala, že žalovaný spornú nehnuteľnosť využíval nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyni preto nemôže prináležať peňažná náhrada za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu. Okrem toho súd nemal v konaní žiadnym spôsobom preukázanú výšku takejto náhrady.

18. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrila.

19. Proti rozsudku okresného súdu podala včas odvolanie i žalobkyňa, a to proti jeho výrokom I., II. a III., v ktorom sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 15.435,18 eur; resp. minimálne sumu 9.882,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne žiadala vysloviť, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %; resp. minimálne 28 %.

20. Uviedla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nesúhlasila s odôvodnením rozsudku okresného súdu týkajúcim sa určenia výšky peňažnej náhrady (bod 33. napadnutého rozsudku). Vyplýva z neho, že jediným argumentom pri odôvodňovaní primeranej výšky náhrady za nadužívanie spoločnej nehnuteľnosti, o ktorý súd svoje rozhodnutie oprel, bola výpoveď S. H. (správa realitnej kancelárie KAMA-REAL, s.r.o. zo dňa 10.07.2008 a rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/61/2007 zo dňa 22.09.2008). Zo spisového materiálu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/61/2007 vyplýva, že v označenej veci boli predložené štyri správy týkajúce sa výšky nájmu rodinných domov v lokalite S. G.. Ide o správu realitnej kancelárie OREA, realitná kancelária, s.r.o. zo dňa 21.08.2008, z ktorej vyplýva, že vzhľadom na podlahovú plochu domu, jeho stav a vek, lokalitu a cenu nájmu v susedstve sa v čase podania správy cena mesačného nájmu pohybovala na úrovni 15.000,- Sk + energie. Ďalej sa jedná o správu realitnej kancelárie ORAVA REAL profit, s.r.o., ktorá mesačnú výšku nájmu stanovila na sumu 12.000,- Sk až 18.000,- Sk bez prevádzkových nákladov. Obidve realitné kancelárie sa zhodli na tom, že vývoj cien nájomného má od roku 2004 stúpajúcu tendenciu zhruba o 10 % každý rok. Žalobkyňa (logicky) favorizovala správu realitnej kancelárie OREA. Podľa jej názoru sa jedná o poprednú realitnú kanceláriu, ktorá sa v danom čase aj v súčasnosti zaoberá prenájmom rodinných domov. Zvyšné dve správy boli predložené stranami sporu. Žalobkyňa predložila správu spoločnosti E.M.Real - oravská realitná, s.r.o. zo dňa 06.06.2008, z ktorej vyplýva, že pri jej podávaní konateľ označenej spoločnosti vychádzal zo sledovanej občianskej inzercie i poznatkov iných realitných kancelárií, keďže v posledných 18 mesiacoch označená kancelária nesprostredkovala žiadny prenájom obdobnej nehnuteľnosti. Na tomto

základe stanovil výšku mesačného nájmu rodinného domu strán sporu na sumu 11.000,- Sk až 20.000,- Sk + energie a voda. Naopak, žalovaný predložil v konaní správu spoločnosti KAMA-REAL, s.r.o. zo dňa 10.07.2008, ktorá zohľadnila stav nehnuteľnosti zrejmý z obhliadky na mieste samom a cenu mesačného nájmu ustálila na výške 3.000,- Sk až 4.500,- Sk + náklady za energie a ostatné poplatky súvisiace s užívaním nehnuteľnosti. Zároveň konateľka tejto spoločnosti uviedla, že z hľadiska reálnej ponuky a dopytu nájmu rodinných domov v O. H. nie je zaznamenaný zvýšený dopyt o nájom rodinných domov a z toho vyplývajúci nárast cien nájmu ani vzhľadom na obdobie posledných troch rokov. Súčasne uviedla, že za posledné obdobie troch rokov trhovú cenu nájmu nehnuteľnosti rodinného domu sa určuje vo výške 10.000,- Sk až 15.000,- Sk + náklady za energiu a ostatné poplatky súvisiace s užívaním nehnuteľnosti. Okresný súd Dolný Kubín v rozsudku sp. zn. 10C/61/2007 zo dňa 22.09.2008 na strane 4. konštatoval, že „správy podané realitnými kancelárkami OREA realitná kancelária s.r.o. a ORAVA REAL profit považoval za vierohodnejšie ako správy predložené samotnými účastníkmi konania, keďže tieto boli vyžiadané priamo súdom, no paradoxne na strane druhej konštatoval, že zohľadnil i výpoveď svedkyne S. H., ktorá vykonala obhliadku predmetného rodinného domu a z výpovede ktorej vyplynula výška ceny mesačného nájmu v rozmedzí od 3.000,- Sk do 4.500,- Sk. Voľnou úvahou potom súd stanovil výšku mesačného nájmu rodinného domu účastníkov konania (teraz strán sporu) na sumu 4.000,- Sk; prípadne polovica z tejto sumy 2.000,- Sk.“ Správa realitnej kancelárie KAMA-REAL, s.r.o. bola vyhotovená výlučne na žiadosť žalovaného a podpísala ju konateľka a v označenom konaní vypočutá svedkyňa S. H.. Táto svedkyňa na pojednávaní dňa 22.05.2017 uviedla, že v čase, keď podávala predmetnú správu v konaní vedenom na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 10C/61/2007, realitná kancelária sa nezaoberala prenájmom rodinných domov, v rámci realitnej kancelárie prenájom rodinných domov neriešili a cenu prenájmu stanovovala porovnávaním s cenami nájmov v danom období. Na základe uvedeného odvolateľka dospela k záveru, že výpoveď svedkyne S. H. na pojednávaní dňa 22.05.2017 a tiež ňou podpísaná správa realitnej kancelárie KAMA-REAL, s.r.o. zo dňa 10.07.2008 je najmenej vierohodná. Jej objektivitu značne spochybňuje aj okolnosť, že svedkyňa správu vypracovala na žiadosť samotného žalovaného a v porovnaní s ďalšími tromi realitnými kancelárkami výrazným spôsobom poddimenzovala cenu priemerného nájmu. Odvolávanie sa súdu v prejednávanej veci na rozhodnutie vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/61/2007 je preto z pohľadu odvolateľky neprimerané a neobstojí ani jeho tvrdenie, že žalobkyňa sa voči predchádzajúcemu súdnemu rozhodnutiu neodvolala. Toto rozhodnutie nie je pre rozhodovanie v aktuálne prejednávanej veci záväzné, a preto nie je možné posudzovať jeho (ne)zákonnosť iba na základe toho, že účastníci sa proti tomuto rozhodnutiu neodvolali. Ohľadne výšky nájmu v roku 2012 žalobkyňa predložila súdu listinný dôkaz, ktorým je určenie trhovej ceny spoločnosťou M&M reality holding, a.s. zo dňa 19. 06. 2012, kde je uvedená cena prenájmu za celú nehnuteľnosť - rodinný dom č. XXX/X a príslušné parcely č. 106/2 a 106/4 na sumu 600,00 eur mesačne. Táto cena bola stanovená na základe obhliadky danej nehnuteľnosti. Súd sa však predmetným listinným dôkazom vôbec nezaoberal a jeho opomenutie ani neodôvodnil v rámci svojho rozhodnutia v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Nie je zrejmé, prečo súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v prejednávanej veci zobral do úvahy stanovenie ceny prenájmu svedka, ktorý sa v danom období prenájmom rodinných domov ani nezaoberal a prečo vzal do úvahy takto určenú cenu prenájmu z roku 2008, keď v danom prípade sa jednalo o obdobie jún 2009 až jún 2012, a tiež prečo pri svojom rozhodovaní nezohľadnil cenu určenú na základe obhliadky nehnuteľnosti v roku 2012. Odvolateľka tiež nesúhlasila so záverom okresného súdu, ktorý považoval za relevantné vyjadrenie svedkyne H., ktorá (na rozdiel od iných potvrdení o výške prípadného nájmu) dom skutočne videla a ňou uvádzané skutočnosti napr. o zavlhnutí domu korešpondujú aj so zisteniami v znaleckých posudkoch (pozri znalecký posudok č. 11/2003 Ing. Vladimíra Vajzera), kde je zrejmé, že časom bez primeranej údržby mohli byť tieto vady domu len znateľnejšie a znižovať prípadnú možnosť výhodného nájmu. Takýto názor konajúceho súdu označila žalobkyňa za hypotetický bez podloženia konkrétnymi dôkazmi. Zdôraznila, že vyššie označený znalecký posudok bol vypracovaný v roku 2003 a svedkyňa vykonávala obhliadku nehnuteľnosti v roku 2008, t. j. s odstupom piatich rokov. Nie je už možné objektívne posúdiť, či sa stav rodinného domu od roku 2003 do roku 2008 zhoršoval alebo zlepšoval, najmä ak sa dom riadne užíval a bol obývatel'ný. Tvrdenia o zhoršovaní stavu nehnuteľnosti z dôvodu údajnej „neúdržby domu“ prezentoval v konaní žalovaný. Žalobkyňou predložené znalecké posudky však vyvrátili jeho tvrdenia a svedčia o tom, že stav rodinného domu sa tak dramaticky nezhoršoval. K jeho zhoršeniu mohlo dôjsť až po roku 2012, kedy žalovaný vedome odpojil dom od kúrenia a prestal dom užívať. Nasvedčuje tomu aj cena, za ktorú údajne žalovaný dom s pozemkami v roku 2016 odpredal (94.000,00 eur). Podľa záverov znaleckého posudku č. 45/2006 Ing. Kubačkovej k 28.08.2006 cena predmetného rodinného domu spolu s pozemkami bola stanovená na sumu 102.901,00 eur. Podľa záverov znaleckého posudku č. 74/2012 Ing. Dubnicaya k 24.12.2012 bola

všeobecná hodnota daných nehnuteľností vyčíslená na sumu 107.000,00 eur. V oboch prípadoch bol znalecký posudok vyžiadaný exekútorským úradom, čo posilňuje ich objektivitu. Určenie trhovej ceny spoločnosťou M&M reality holding a.s. zo dňa 19.06.2012, ktorá stanovila maximálnu trhovú hodnotu rodinného domu a pozemkov na sumu 116.000,00 eur, v spojení s vyššie označenými znaleckými dôkazmi tak vyvracajú tvrdenia svedkyne H., ako aj tvrdenia súdu o zhoršujúcom sa technickom stave predmetného rodinného domu v žalovanom období, ktorý mal za následok aj zníženie možností výhodného nájmu. Konštatovanie okresného súdu o tom, že sa jedná o nevýhodnú okrajovú štvrť, v ktorej je nehnuteľnosť umiestnená, že sporný dom je nedokončený, čiastočne zavlhnutý, s neupraveným okolím a nízkym dopytom po prenájme nie je podporené žiadnymi dôkazmi. Z predložených znaleckých posudkov č. 45/2006 a č. 74/2012 totiž vyplýva, že lokalita, v ktorej sa sporný rodinný dom nachádza, je vzhľadom na výhodnú polohu v meste vyhľadávanou. Rovnako nemožno hovoriť ani o nedokončenom dome. Tento pojem súd žiadnym spôsobom vo svojom rozhodnutí nešpecifikoval. V zmysle Stavebného zákona nedokončenými stavbami sa rozumejú rozostavané stavby, nadstavby a prístavby v čase od začatia výstavby do vydania kolaudačného rozhodnutia. Kolaudačné rozhodnutie na predmetný dom bolo vydané dňa 30.12.1992. Vlhkosť domu bola konštatovaná v posudku č. 45/2006, no súčasne, z neho vyplýva, že tieto problémy sa týkajú zadnej časti garáže a pivnice, a to v dôsledku prerazenej izolácie pri zadnej fasáde od svahu, kde je poškodený múr a omietky a dochádza k vlhnutiu muriva. V znaleckom posudku č. 74/2012 znalec konštatoval, že stav nehnuteľnosti je primeraný jeho veku, je potrebné vykonať výmenu nevyhovujúcej strešnej krytiny (azbestocementové vlnité dosky) a odstrániť netesnosť izolácie obvodového muriva v podzemnom podlaží. Oba znalci (tak v roku 2006, ako aj v roku 2012) sa zhodli, že neboli zistené žiadne riziká, ktoré by vplyvali na využitie nehnuteľnosti. Zlý technický stav nehnuteľnosti v súvislosti s možným znižovaním ceny nájmu tak objektívne nebol daný. S výnimkou tvrdenia svedkyne H., ktorá sa prenájmi rodinných domov nezaoberala a ktorá nie je odborníkom v odbore prenájmu rodinných domov, vykonaným dokazovaním neboli potvrdené závery okresného súdu o nízkom dopyte po prenájme rodinných domov. Naopak, v konaní bolo zistené, že dopyt po takomto nájme bol značný, o čom svedčí aj ročný pravidelný nárast ceny nájmu o 10 %, čo vyplýva zo správ realitnej kancelárie OREA realitná kancelária s.r.o. zo dňa 21.08.2008 a ORAVA REAL profit, s.r.o. zo dňa 09.09.2008, ktoré sú súčasťou spisu Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 10C/61/2007, s ktorými sa súd v prejednávanej veci oboznámil. Odvolateľka tiež namietala, že žiadnym dôkazom nebolo preukázané ani tvrdenie súdu, že jedine svedkyňa S. H. dom skutočne videla (na rozdiel od iných potvrdení). Tento záver súdu vyvracia obsah správy realitnej kancelárie OREA realitná kancelária s.r.o. zo dňa 21.08.2008a tiež žalobkyňou predložený dôkaz o určení trhovej ceny M&M reality holding a.s. zo dňa 19.06.2012. Žalobkyňa žiadala cenu nájmu a v konečnom dôsledku náhradu za neužívanie spoločnej nehnuteľnosti stanoviť na základe trhovej ceny nehnuteľnosti. Ako vyplýva z návrhu na zmenu petitu zo dňa 21.06.2012 vychádzala pritom z trhovej ceny nehnuteľnosti vo výške 3.100.000,- Sk, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom č. 45/2006 Ing. Kubačkovej. Takto stanovenú trhovú cenu považuje odvolateľka za reálnu s prihliadnutím na ďalšie dôkazy, ktoré predložila v konaní (zápis z obhliadky nehnuteľnosti zo dňa 20.11.2009 spoločnosťou RE/MAX, kde cena nehnuteľnosti bola vyčíslená na sumu 178.012,00 eur; zápis z obhliadky nehnuteľnosti zo dňa 11.01.2010 spoločnosťou RE/MAX, kde cena nehnuteľnosti bola vyčíslená na sumu 3.200.000,- Sk, ako aj určenie trhovej ceny zo dňa 19.06.2012 spoločnosťou M&M reality holding a.s., kde trhovú cenu nehnuteľnosti bola stanovená na sumu 116.000,00 eur). Je zrejmé, že takto stanovená hodnota nehnuteľnosti nesvedčí o zlom stave nehnuteľnosti. Žalobkyňa tiež v konaní prezentovala, že v rozhodnom čase a mieste sa nájmy obdobných nehnuteľností pohybovali na úrovni 10 % z trhovej hodnoty nehnuteľnosti ročne, čo pri cene 102.901,14 eur (3.100.000,- Sk), čomu by zodpovedal finančný ekvivalent 10.290,11 eur ročne. V prospech žalobkyne ako spoluvlastníčky podielu 1/2 na predmetnej nehnuteľnosti potom ročne pripadá čiastka 5.145,06 eur, čo za obdobie 3 rokov činí čiastku 15.435,18 eur. Okresný súd mal pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych dôkazov označených žalobkyňou v tomto opravnom prostriedku, z ktorých vyplynulo, že cena nájmu za predmetné nehnuteľnosti v roku 2008 predstavovala čiastku 15.000,00 Sk, t. j. 498,00 eur a v roku 2012 600,00 eur. V priemere za žalované obdobie od 21.06.2009 do 21.06.2012 by tak cena nájmu predstavovala čiastku 549,00 eur mesačne, čo ročne činí čiastku 6.588,00 eur a za celé obdobie troch rokov čiastku 19.764,00 eur. Prihliadnuc na spoluvlastnícky podiel žalobkyne tak mala byť stanovená súdom výška náhrady minimálne v čiastke 9.882,00 eur.

21. Napokon odvolateľka namietala aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti o trovách konania, ktoré bolo odôvodnené aplikáciou ust. § 257 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe čoho súd uplatnil podmienky tohto zákonného ustanovenia a dôvody vo vzťahu k tejto časti rozhodnutia absentujú. Okrem toho okresný súd nepostupoval pri svojom rozhodnutí ani v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP, keď žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 84 %. Žalobkyňa si uplatňovala

žalobou nárok vo výške 15.435,18 eur a súd uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni čiastku 2.520,00 eur, čo predstavuje v percentuálnom vyjadrení 16,33. Žalobkyňa teda mala úspech vo výške 16,33 % a žalovaný vo výške 83,67 %. Ak sa u žalovaného od jeho úspechu odpočíta jeho neúspech (83,67 - 16,33), žalovanému mohol tak súd priznať nárok na náhradu trov konania len v rozsahu 67,34 %.

22. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na správy realitných kancelárií, konštatujúc všeobecne známu skutočnosť, že OREA realitná kancelária, ktorá sa v danom čase aj v súčasnosti zaoberá prenájmom rodinných domov, je nepochybné, že predmet podnikania danej realitnej kancelárie nespĺňa definíciu notoriety v zmysle čl. 11 ods. 4 a § 186 ods. 1 CSP. Navyše, na pojednávaní neboli dôkazy v podobe správ realitných kancelárií vykonané, a preto sa na ne nemôže v zmysle čl. 11 ods. 4 CSP prihladať. V neposlednom rade sa tieto správy netýkali obdobia, o ktorom rozhodoval súd v prejednávanej veci, ale obdobia niekoľko rokov pred žalovaným obdobím. Rovnako nie je ani pravdivé tvrdenie právnej zástupkyne žalobkyne vo vzťahu k výpovedi svedkyne H. zo dňa 22.05.2017 o tom, že sa jej realitná kancelária nezaoberala prenájmom domov. Svedkyňa totiž povedala, že v roku 2009 prakticky nebola ponuka na nájom domov a ona prenajímala väčšinou byty. Je tiež potrebné uviesť, že informáciu, či iné realitné kancelárie sa zaoberali nájmom domov, nemá, preto ich „správy, aj keby na pojednávaní boli vykonané, nie sú viac preukazné.“ Navyše, svedkyňa H. bola jediná, ktorá predmetný dom reálne videla. Pokiaľ sa žalobkyňa odvoláva na určenie trhovej hodnoty spoločnosťou M&M reality holding a.s., takýto dôkaz nebol žalovanému zaslaný, a ani nebol na pojednávaní vykonaný. Súd sa preto nemal dôvod k nemu vyjadriť. Žalovaný poukázal na obsah svojej záverečnej reči, v ktorej namietal, že žalobkyňa sa ani nepokúsila v konaní preukázať výšku nájmu v danej nehnuteľnosti, a preto súd jej žalobe nemôže ani čiastočne vyhovieť. Dom nebol obývatel'ný a neužíval sa. Žalovaný zdôraznil, že v dome nebýval. Od 02.05.2011 býval totiž v G. a minimálne rok predtým býval u svojej priateľky. Cena nehnuteľnosti je v danom prípade irelevantná. Vzťah trhovej hodnoty nehnuteľnosti a ceny nájmu sú len dve čiastočne súvisiace veličiny. Opätovne len čiastočne súvisia s technickým stavom nehnuteľnosti (do určenia ceny vstupuje najmä dopyt a ponuka). Žalovaný tiež zdôraznil, že stav predmetného rodinného domu je známy stranám sporu, vrátane sudcu, ktorý na danej ulici býva. Ak je v rozsudku uvedené, že sa jedná o nedokončený dom, je zrejmé, že sa jedná o objektívny stav. Tvrdenia žalobkyne o zvyšovaní nájmu 10 % ročne sú ničím nepodložené a právne irelevantné. Je zjavne nesprávne určovať cenu nájmu podľa trhovej ceny nehnuteľnosti. Navyše, je to v rozpore so zaužívanou právnou praxou. K cene nehnuteľností a záverov z toho vyplývajúcich preto nie je potrebné sa vyjadrovať. Určenie 10 % z nájmu je laická predstava, ktorá pri právnom zastúpení by nemala byť obsahom argumentácie žalobkyne. To, čo žalobkyňa žiada vo svojom odvolaní, najmä v bodoch I. a II. na strane 7., je zjavne nevykonateľná žiadosť.

23. K tomuto vyjadreniu žalovaného žalobkyňa nepodala odvolaciu repliku.

24. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) toto rozhodnutie vo veci samej, t. j. vo výroku I. a II. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil; vo výroku III. o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti rozhodnutia a odvolanie žalobkyne proti jeho výroku I. podľa § 386 písm. b) CSP odmietol.

25. Pokiaľ okresný súd vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.520,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, odvolací súd odvolanie žalobkyne podané proti tejto časti jeho rozhodnutia odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

26. Strana môže napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Aj keď je žalobkyňa stranou v spore, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti výroku I. napadnutého rozsudku. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Z uvedeného vyplýva, že na podanie odvolania je oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu; podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne ich procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

27. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa sa svojou žalobou v znení pripustenej zmeny domáhala voči žalovanému zaplatať sumu 15.435,18 eur a okresný súd vo výroku I. napadnutého rozsudku žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.520,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolateľka teda podala odvolanie voči tej časti rozhodnutia okresného súdu, ktorým bolo jej žalobe čiastočne vyhovie.

28. Na základe popísanej procesnej situácie je zrejmé, že žalobkyňa nie je osobou oprávnenou podať odvolanie proti výroku I. napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho odvolací súd jej odvolanie v tejto časti podľa § 386 písm. b) CSP o d m i e t o l .

29. Prieskum odvolacieho súdu výroku I. napadnutého rozsudku zakladá teda iba opravný prostriedok žalovaného.

30. Vo vzťahu k výrokom I. a II. napadnutého rozsudku odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstatnej miere sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

31. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobkyne a žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobkyne vyhovel iba čiastočne, pričom so svojím záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie (i keď stručne) odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

32. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne i žalovaného formulovanú v podaných opravných prostriedkoch. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť obidvoch strán sporu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

33. Z obsahu spisového materiálu v prejednávanej veci (vrátane odôvodnenia napadnutého rozsudku) vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou zo dňa 21.09.2011 domáhala voči žalovanému náhrady za nadužívanie jeho spoluvlastníckeho podielu vo vzťahu k rodinnému domu v ich podielovom spoluvlastníctve. Výška spoluvlastníckeho podielu každého z nich k predmetnému domu bola 1. Skutkovo odôvodnila svoju žalobu tým, že žalobca užíva predmetnú nehnuteľnosť v rozsahu väčšom, než je jeho spoluvlastnícky podiel, pričom ona je vylúčená z užívania predmetnej nehnuteľnosti, a teda na strane žalovaného dochádza k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor. V petite žaloby však už žalobkyňa uvádza, že sa domáha, „aby jej žalovaný bol povinný platiť polovicu preukázanej sumy nájomného mesačne od 01.09.2008 až do doby právoplatného vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.“ Následne dňa 21.06.2012 žalobkyňa svoju žalobu zmenila, keď žiadala, aby bol žalovaný povinný zaplatiť jej sumu 15.435,18 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 22.06.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V predmetnom podaní zároveň uviedla, že sa jedná o nárok majetkovej povahy vyčíslený na sumu 5.145,06 eur ročne, keď žalobkyňa sa domáha priznania tohto nároku za obdobie troch rokov spätne pred podaním návrhu na pripustenie zmeny petitu, t. j. od 21.06.2009, rešpektujúc všeobecnú premičiaciu lehotu, hoci žalovaný užíva predmetnú nehnuteľnosť viac ako tri roky. V konaní bolo ustálené obdobie, za ktoré sa žalobkyňa domáha zaplatenia žalovanej istiny, t. j. obdobie od 21.06.2009 do 21.06.2012. Táto zmena žaloby bola pripustená uznesením Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 7C/119/2011-84 zo dňa 27.02.2012, právoplatným dňa 22.08.2012. K uvedenému obdobiu sa vyjadroval aj žalovaný v priebehu konania. Je teda zrejme akého obdobia sa rozsudok okresného súdu týka.

34. V danej súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 277/2009 zo dňa 24. novembra 2009, v ktorom dovolací súd riešil otázku právnej kvalifikácie žalovaného nároku a nadväzne na to i otázku premičania. Z označeného rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva: „Z hľadiska premičania uplatneného práva je v posudzovanej veci určujúca správna právna kvalifikácia žalovaného nároku. Bolo preto potrebné riešiť, či právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu v prípade, ak nedošlo k dohode o náhrade za jej neužívanie, je nárokom vyplývajúcim priamo zo zákona (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka) alebo ide o nárok z bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z ust. § 123, § 136 ods. 1 a § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že obsahom vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva, je okrem iného aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Vec môže byť v spoluvlastníctve aj viacerých osôb, pričom spoluvlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na vzťahu k spoločnej veci. To znamená, že vyjadruje aj mieru účasti, pokiaľ ide o užívanie spoločnej veci. Každý zo spoluvlastníkov je v zmysle § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu.

35. V prípade, že spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, má právo na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady vo forme peňažného plnenia. Tomuto právu potom korešponduje povinnosť spoluvlastníka, ktorý vec užíva, takéto plnenie spoluvlastníkovi vylúčenému z užívania spoločnej veci poskytnúť. Treba zdôrazniť, že aj keď medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o užívaní spoločnej veci a jeden alebo viacerí z nich ju užívajú, nie je možné dospieť k záveru, že vec je užívaná bez právneho dôvodu (o to viac takýto záver neprichádza do úvahy, ak sa spoluvlastníci na spôsobe užívania dohodli). Právnym dôvodom na užívanie veci je aj v takomto prípade ich spoluvlastnícke právo. Spoluvlastnícky podiel vyjadrujúci mieru účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach k spoločnej veci nie je totiž podiel na veci reálne vymedzený tak, ako to správne uviedol aj odvolací súd, ale len podielom ideálnym. V rámci neho nie je možné preto oddeliť, čo je výlučne podiel jedného spoluvlastníka a čo je výlučne podiel druhého spoluvlastníka, resp. podiely ostatných spoluvlastníkov. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi, za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený. V prípade, že sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uvedený nárok nemožno právne kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú len podpornú povahu a ich použitie nemožno preto rozširovať na práva, ktoré sa opierajú o osobitné zákonné ustanovenia.

36. Napokon v prípade práva podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, nie je splnená ani jedna zo skutkových podstát vzniku bezdôvodného obohatenia. Nejde totiž, a to ani vtedy, ak spoluvlastník vec v celosti užíva bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi, o užívanie veci bez právneho dôvodu, a teda

o majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, ani o majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, prípadne získaný z nestatočných zdrojov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2000 sp. zn. 2Cdo 141/99). V posudzovanej veci je nesporné, že účastníci v rozhodujúcom čase boli podielovými spoluvlastníkmi dotknutej nehnuteľnosti, že nehnuteľnosť užívali v celosti žalovaní, resp. žalovaná 2/ a že žalobcovi náhradu vo forme peňažného plnenia neposkytli, keď sa nevedeli dohodnúť na jej výške. Žalobca sa bezpochyby domáhal peňažného plnenia voči žalovaným za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Uplatnil teda právo, ktoré vyplýva z podielového spoluvlastníctva a ktoré sa opiera o ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Toto právo má majetkovú povahu a premlčuje sa v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.“

37. Je teda zrejmé, že námietka premlčania vznesená žalovaným v tomto konaní proti nároku uplatnenému žalobou nie je dôvodná. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na svoju argumentáciu uvedenú v bode 33. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Odvolací súd nespochybňuje, že v minulosti bol nárok spoluvlastníka proti druhému spoluvlastníkovi za nadužívanie spoluvlastníckeho podielu posudzovaný odlišne (napr. ako bezdôvodné obohatenie). Táto rozhodovacia prax je už však v súčasnosti prekonaná. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (aj keď to výslovne vo svojom rozhodnutí neuviedol). Jeho rozhodnutie tak rešpektuje ustálenú a aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

38. Napokon správnym je aj záver okresného súdu, že v posudzovanej veci je nesporné, že strany sporu boli v rozhodujúcom čase podielovými spoluvlastníkmi dotknutej nehnuteľnosti (každý s výškou spoluvlastníckeho podielu 1), ako aj to, že nehnuteľnosť užíval v celosti žalovaný, ktorý žalobkyňu prakticky vylúčil z užívania spoločnej nehnuteľnosti. V tomto kontexte odvolací súd upriamuje pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 184/2010 zo dňa 27.10.2010), v zmysle ktorého dôvod, pre ktorý dotknutý spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že zo strany žalovaného došlo v období od 21.06.2009 do 21.06.2012 k užívaniu spoločnej nehnuteľnosti - predmetného rodinného domu v rozsahu tvrdenom žalobkyňou, t. j. v celom rozsahu, teda aj v rozsahu spoluvlastníckeho podielu žalobkyne. V konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalobkyňa v danom období vôbec spoločné nehnuteľnosti neužívala. Obrana žalovaného založená na tom, že žalobkyňa nebránil užívať rodinný dom neobstojí. Za situácie, že dôvodom rozpadu manželstva žalobkyne a žalovaného bola agresivita žalovaného voči žalobkyňou (domáce násilie), nemožno od žalobkyne spravodlivo požadovať, aby naďalej zotrvala so žalovaným v ich spoločnej nehnuteľnosti a vystavovala sa tak riziku ohrozenia života a zdravia zo strany žalovaného. Výrazne konfliktným vzťahom obidvoch strán sporu nasvedčujú aj mnohé či už skončené, alebo neskončené súdne konania, vrátane podnetov, trestných stíhaní a podobne. Akékoľvek výzvy žalovaného na užívanie spoločnej nehnuteľnosti žalovanou preto nemožno vyhodnotiť inak ako formálne. Okrem toho v konaní bolo tiež preukázané, že žalobkyňa v určitom období ani nedisponovala kľúčmi od predmetnej nehnuteľnosti. Žalobkyňa teda od svojho odchodu zo spoločnej domácnosti nemala reálnu možnosť v predmetnom rodinnom dome bývať. Pokiaľ sa žalovaný v konaní bránil, že od určitého obdobia už v spoločnej nehnuteľnosti nepodnikal a od 02.05.2011 pracoval v Bratislave a že synovia sa tiež v dome nezdržovali, ani tieto okolnosti nemôžu byť dôvodom pre zamietnutie žaloby žalobkyne. Na rozdiel od žalobkyne mal totiž žalovaný v predmetnom období možnosť dispozície s nehnuteľnosťou a túto mohol v celom rozsahu kedykoľvek spoločne so synmi (deťmi strán sporu) užívať. Pokiaľ tak neučinil (či už tým, že bol v práci zamestnaný v Bratislave, alebo tým, že sa v určitom čase zdržiaval u svojej priateľky), je to len jeho voľba, ktorá nemôže zakladať nedôvodnosť žaloby. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jeho užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Nie je pritom rozhodujúce, či tento stav vyplýva z dohody spoluvlastníkov (okrem ak by jej súčasťou bola aj dohoda o bezplatnom užívaní celej veci alebo jej časti), alebo z rozhodnutia väčšinového spoluvlastníka, alebo či ide o faktický stav. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou. Je zrejmé, že žalobkyňa ako spoluvlastníčka v žalovanom období, t.j. od 21.06.2009 do 21.06.2012 neužívala (nemohla užívať) spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jej spoluvlastníckemu podielu bez toho, že by medzi ňou a druhým spoluvlastníkom (žalovaným) bola uzavretá dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade. Žalovaný, ktorý takto vec užíval nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, musí žalobkyňu poskytnúť za to náhradu vo forme peňažného plnenia. Už len z týchto dôvodov vyplýva, že základ nároku uplatneného žalobou je daný.

39. Rovnako sa odvolací súd stotožnil i s výškou peňažnej náhrady, ktorú je povinný žalovaný žalobkyni poskytnúť za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu. Žalobkyňa vo svojom opravnom prostriedku namietala spôsob hodnotenia dôkazov prvoinštančným súdom odvolávajúc sa na „dôkaznú silu toho-ktorého dôkazu“. Judikatúra definuje hodnotenie dôkazov ako činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti konkrétny dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd však opakovane zdôrazňuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania/strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Okresný súd v bode 33. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, akými úvahami sa riadil pri určení výšky peňažnej náhrady, ktorú je povinný žalovaný žalobkyni poskytnúť. Jeho obsahom je racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, je teda právne bezvýznamné, či tá ktorá procesná strana s takýmto hodnotením dôkazov súhlasí. Žalobkyňa v konaní prezentovala svoju nereálnu predstavu o výške mesačnej peňažnej náhrady žalovaného za to, že neužívala dom v rozsahu spoluvlastníckeho svojho podielu. Žalovaný (logicky) produkoval v tomto konaní dôkazy o neexistencii takéhoto nároku, prípadne jeho nepreukázaní. Kritériá, ktoré ustálil okresný súd pri stanovení výšky tejto peňažnej náhrady, boli v napadnutom rozhodnutí prezentované správne a logicky. Navyše, netreba opomínať fakt, že v rozhodnom období rodinný dom užíval nielen žalovaný, ale aj dve deti, ktoré sú spoločnými deťmi tak žalobkyne, ako aj žalovaného, pričom k jednému (synovi Dominikovi) mala žalobkyňa v tom čase ešte vyživovaciu povinnosť. V žalovanom období rodinný dom slúžil teda aj na uspokojovanie ich bytovej potreby. Z dokazovania vykonaného okresným súdom nevyplývalo, že by žalobkyňa zabezpečila synom iný spôsob bývania, alebo že by im niekedy ponúkla iný spôsob bývania, prípadne, že by žiadala od nich náhradu za užívanie rodinného domu. Navyše, jednalo sa pre deti o prirodzené prostredie, v ktorom vyrastali. Nie je pritom rozhodné, že sa deti z nejakého dôvodu v dome počas týždňa nezdržovali. Hoci žalobkyňa namietala, že čiastka, z ktorej vychádzal konajúci súd v prejednávanej veci (2.000,- Sk mesačne), bola v rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 10C/61/2007-130 zo dňa 22.09.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.11.2008, stanovená za obdobie od 29.03.2005 do 22.09.2008 opomína notoricky známu skutočnosť, a to krízu na trhu s nehnuteľnosťami. Táto kríza bola v roku 2008 dôležitou zmenou na realitnom trhu počas obdobia samostatnej Slovenskej republiky. Ceny nehnuteľností a prenájmov v tom čase klesli v rozmedzí od 15 % do 30 % oproti predchádzajúcemu obdobiu a prvým rokom s minimálnym rastom cien bol až rok 2014 (kedy sa mohla dostať cena nájmu do pôvodnej výšky v roku 2008). Výšku hodnoty prenájmu nehnuteľnosti v tom-ktorom období však primárne určuje ponuka a dopyt na trhu s nehnuteľnosťami. Trhová hodnota nehnuteľnosti môže byť teda len jedným z viacerých kritérií určujúcich výšku nájmu.

40. V časti, v ktorej súd vo zvyšku zamietol, čo sa týka úrokov z omeškania, ani jedna strana nepodala žiadne odvolacie námietky, preto táto časť nebola predmetom prieskumu odvolacím súdom (§ 380 ods. 1 CSP).

41. Žiada sa dodať, že neobstojí námietka žalovaného vo vzťahu k dokazovaniu vykonanému okresným súdom. Z ust. § 187 ods. 1 a 2 CSP vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Ak nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie náležitým spôsobom, vrátane oboznámenia sa s obsahom listín, ktoré boli súčasťou spisov Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/116/2013, 10C/73/2009, 4P/93/2011, 9T/103/2009, 10C/61/2007 a 6C/24/2014. Ak boli tieto listinné dôkazy vykonané v predmetných konaniach spôsobom zodpovedajúcim predchádzajúcemu procesnému predpisu (Občiansky súdny poriadok), nemožno ich „dôkaznú silu“ spochybňovať v prebiehajúcom spore aktuálnou právnou úpravou (Civilný sporový poriadok). V danej súvislosti odvolací súd poukazuje, na ust. § 470 ods. 2 CSP.

42. Vo vzťahu k námietke žalovanej odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Za vyššie popísaného skutkového stavu by bolo vykonávanie akýchkoľvek ďalších dôkazov v prejednávanej veci nadbytočné.

43. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobkyne i žalovaného vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a II. ako vecne správny p o t v r d i l .

44. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý a od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok III.), keďže dospel k záveru o inej výške čistého úspechu žalovaného v konaní.

45. Pokiaľ žalobkyňa namietala nesprávnu aplikáciu ust. § 257 CSP súdom prvej inštancie na prejednanú vec, táto jej námietka je správna. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že danom prípade sa nejednalo o aplikáciu predmetného zákonného ustanovenia pri rozhodovaní okresného súdu, ale pravdepodobne sa jedná o preklep (zrejmu nesprávnosť) pri jeho písomnom vyhotovení, kde malo byť správne uvedené ust. § 262 ods. 1 CSP.

46. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

47. Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 257 upravuje teda možnosť súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania strane, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Je zrejmé, že v prejednávanej veci k aplikácii tohto zákonného ustanovenia súdom prvej inštancie nedošlo.

48. Ani použitie ust. § 255 ods. 1 CSP pri rozhodovaní v prejednávanej veci neobstojí.

49. Ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje zásadu zodpovednosti za výsledok sporu, podľa ktorej strana má právo na náhradu trov konania v pomere zodpovedajúcom jeho úspechu v konaní. Úspech v konaní treba chápať v závislosti od výsledku súdneho sporu, pričom pod úspechom treba rozumieť úspech v zmysle procesného výsledku. Procesný úspech v plnom rozsahu na strane žalobcu znamená stav, pri ktorom súd v plnom rozsahu vyhovie jeho žalobe vo veci samej a vydá rozsudok v súlade s navrhovaným petitom. Plný úspech na strane žalovaného je stav, pri ktorom súd žalobu v celom rozsahu zamietne (§ 255 ods. 1 CSP). V prípade, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

50. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd mal pri rozhodovaní o trovách konania v prejednávanej veci správne aplikovať iba ust. § 255 ods. 2 CSP (čo napokon aj učinil), no jeho následný postup nebol správny, pokiaľ sa dôsledne nezaoberal čistým úspechom jednotlivých procesných strán v spore. Odvolací súd preto vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne ako dôvodné.

51. Preskúmaním spisového materiálu odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa svojou žalobou v znení súdom pripustenej zmeny zo dňa 21.06.2012 domáhala, aby bol žalovaný povinný zaplatiť jej sumu 15.435,18 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 22.06.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

52. Aby čiastočný úspech v spore založil nárok na čiastočnú náhradu trov konania, je potrebné, aby to bol prevažujúci úspech, t.j. aby po porovnaní procesnej úspešnosti oboch strán sporu zostala ešte suma opodstatňujúca záver o prevažnom úspechu jednej zo strán sporu vo veci. Úspech strany, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany, ktorej vzniká právo na náhradu trov a výsledok (t.j. ich matematický rozdiel) zakladá nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

53. Okresný súd svojím rozhodnutím uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.520,00 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku jej žalobu zamietol. Žalobkyňa teda mala úspech v konaní v rozsahu 16,33 %, čomu zodpovedá neúspech žalovaného v prejednávanej veci. Pokiaľ súd vo zvyšku žalobu zamietol, jedná sa o úspech žalovaného vo veci a zároveň neúspech žalobkyne vo výške 83,67 %. Čistý úspech žalovaného v konaní potom predstavuje rozdiel (83,67 - 16,33), čomu zodpovedá 67,34 %.

54. Keďže žalovaný mal čistý úspech v spore vo výške 67,34 %, odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania tak, že rozhodol o nároku žalovaného na náhradu trov prvoinštančného konania postupom podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP v uvedenej výške. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

55. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP.

56. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je (čo i len čiastočne) odmietnuté. Preto je nutné o trovách odvolacieho konania v časti, v ktorej bolo odvolanie žalobkyne odmietnuté, rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá nemala oprávnenie na podanie odvolania - v danom prípade žalobkyne. V nadväznosti na uvedené krajský súd konštatoval zavinenie na zastavení odvolacieho konania v časti napadnutej výrokovej vety okresného súdu o trovách prvoinštančného konania na strane žalobkyne, na základe čoho vznikol podľa § 256 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania protistrane - žalobcovi. V ostatnej časti podaného odvolania bola žalobkyňa v plnom rozsahu neúspešná, na základe čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania aj v tejto časti v zmysle zásady úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) žalovanému.

57. Žalovaný bol tiež v odvolacom konaní v plnom rozsahu neúspešný, na základe čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania by v zmysle zásady úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) patril žalobkyni.

58. Čiastočný úspech žalobkyne v odvolacom konaní (týkajúci sa výroku III. o trovách konania) sa anuloval s jej neúspechom v časti, v ktorej bol jej opravný prostriedok odmietnutý. Zohľadniac uvedenú procesnú situáciu spravodlivému usporiadaniu veci zodpovedá výrok odvolacieho konania o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej procesnej strane. V danom prípade súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd) rozhodol nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

59. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonala za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).